

CAO News 2

Horolezecký časopis severočeského regionu č.079

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

[WWW.VRCHOLKY.CZ](http://www.vrcholky.cz)

Ročník 8, číslo 079

-- Since 1999 --

Únor 2006

PROČ LEZETE?

TOMO
ČESEN

„Proč lezu? Protože se mi to líbí. V ostatních sportech jsi starý už v pětadvaceti nebo třiceti letech. V horolezectví nejsi starý nikdy. Pokud hodně trénuješ, můžeš uskutečňovat extrémní věci, i když je ti čtyřicet nebo padesát...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Sperlonga 2005
- ✓ Tatry v pátek
- ✓ Hřeben Krušných hor
- ✓ Sloupek zasloužilého Quakera70
- ✓ Boje o Horám zdar! 2006
- ✓ Manin půlnoční běh
- ✓ Když ještě nebyly umělé stěny
- ✓ Křest nového průvodce
- ✓ Střípky
- ✓ Něco pro Jonáše
- ✓ a mnohé další...

Sokolí věž, Rájec. Foto © 2006 Petr Škála

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění.

Jiří Houba Chára
Předseda CAO Děčín

Největší radost nám všem způsobil návrat **Honzy Jordáka** zpět do našich řad po vážném úrazu v závěru loňského roku. Únorová schůzka byla hned veselejší.

Horší už bylo, že se v restauraci Na Kocandě přestavuje, a tak nám rezervovali pouhých 12 míst. Museli jsme se rozprostít po celé místnosti i k dalším stolům. Doufejme, že to

stihnou do příští schůze dostavět..

Program únorové schůzky:

- **Členské průkazy ČHS na rok 2006.** Kdo včas zaplatil, tomu **Petr Jícha** předal novou průkazku.
- **Změna nominací a vyhodnocení.** Návrh na změnu vyhodnocování výkonů za uplynulý rok předložil **Petr Kočka**. Měl by lépe a co možná neobjektivněji posoudit jednotlivé výkony, přičemž progresivněji by byly bodované lezecké úspěchy. Systém je poměrně náročný na přípravu, ale vlastní vyhodnocení by mělo být naopak jednodušší. Novou nelezeckou disciplínou by měl být běh na běžkách, nezapomeňte si evidovat ujeté km už teď!
- **Nejbližší sportovní akce.** Blíží se horolezecká 24 hodinovka na běžkách (ČM vrchovina), Jizerský člověk 2006 a taky běh na Sněžku (Alpiniáda). U Alpiniády je novinka finanční odměna pro vítěze, málo se ale líbí změny, které Červ do soutěže prosadil. Malá konkurence k měření sil nikoho nemotivuje a peníze to asi nezachrání.
- **Různé.** Nový průvodce na Dubské skály; průvodce na Velkou skálu u Lukova; průvodce na Malý Sněžník; návrh **Tomáše a Táni Hrabáňových** na přesun některých „chlastacích“ akcí do Lesné; info o „Horám zdarech“; fotografie z akcí atd..

Tvrdé klubové jádro pak vyčkalo závěračky v družné debatě..

☆☆ Horolezecký klub CAO Děčín ☆☆

Horám 2006 zdar!

SPERLONGA 2005

Závěr loňského roku v Itálii

Jiří Chosé Šťastný
Horoklub Chomutov

Loňský způsob trávení vánoc a Silvestra na prosluněné pláži v Italské Sperlonze nás natolik zaujal, že jsme se rozhodli si ho ještě jednou zopakovat. Vzhledem k poměrně nepříznivé předpovědi ale necháváme konečné rozhodnutí až na poslední chvíli. Nakonec se přeci jen rozhodujeme to risknout, zamlouváme u Alfreda apartmán pro osm lidí a 22.12.2005 v pozdních večerních hodinách vyrážíme z Chomutova směr Cheb ve složení: Jiří, Maruška, Pepíno a Evka (naším autem) a Tonda, Lucka, Pivetka a Kendy Tondovo „Bublinou“.

Kolem půlnoci jsme na hranicích a za chvíli začíná monotónní jízda po dálnici směr Rakousko. Tady nás poněkud brzdí husté sněžení, ale to nic není proti zácpám, které nás čekají v Itálii. Zdá se, že kromě nás chce na jih i celá severní Itálie. Namísto plánovaných 16-ti hodin jízdy dorážíme k Alfredovi v půl druhé ráno po 26-ti hodinách, strávených na cestě. Vybalujeme jen základní věci a jdeme spát.

Pohoda na pláži – 24. prosince 2005...

Ráno nás budí nádherně jasná obloha a tak příliš dlouho neváháme a jedeme lézt na pláž. Na to, že je dnes štědrý den, je počasí opravdu báječné. Lézt se dá jen v kraťasech a tričku a slunce příjemně pálí. Když už máme všichni prolezené prsty, balíme věci a jdeme nachystat vánoční tabuli. Někteří to nepodcenili a přivezli si dokonce i rybu, většina si vystačila s řízkou či klobásou. A k tomu samozřejmě výborné místní Lambrusco.

..a pohoda u štědrovečerní tabule..

Tatry v pátek

Jak jsme jezdili v pátek do Tater...

Jiří Petrů Petřík

Praha

Další dny už si jsou podobné jako vejce vejci, ráno nás budí zamračená obloha, dopoledne se ještě dá lézt, ale kolem poledne přichází déšť. Vstáváme proto každý den dříve, abychom toho stihli do oběda vylézt co nejvíce. Pomalu, ale jistě podléháme trdomyslnosti. Ještě že máme s sebou alespoň ten Scrabble a že tu mají to skvělé Lambrusco. Po několika popršených odpoledních se rozhodujeme pro zpestření navštívit pizzerii v Gaetě. Za slušného lijáku vystupujeme z auta a hledáme pizzerii La Rette, kterou jsme tady vloni objevili a moc se nám v ní líbilo. Našli jsme jí a opět nás neklamala. Tak dobrou pizzu už jsem dlouho neměl. A i obsluha je stále stejně příjemná.

Takto se mezi dešťovými přeháňkami prolézáme až do čtvrtka, kdy pro změnu prší už od rána. To už je i na mě moc a tak se domlouváme, že to tu sbalíme a přejedeme do Arca, tam přespíme, další den omrkáme obchody a Silvestra můžeme oslavit doma. Všichni souhlasí. Balíme věci, přesouváme je z našeho „íglů“ zpátky do aut a po poledni se loučíme s Alfredem a vyrážíme na zpáteční cestu. (Na snímku leze Pivetka 6a.)

U Říma dokonce sněží, z čehož jsou místní řidiči značně překvapení. V Arcu je slušná kosa a sníh pokrývá i listy palm. Je to opravdu zvláštní pohled. Po chvíli hledání nacházíme otevřenou Pizzerii na náměstí, kde se zahříváme kafem a pizzou. Ale ta v Gaetě byla lepší. Jelikož nenacházíme žádné ubytování, nakonec se rozhodujeme pro přespání v autech. Není to sice nic pohodlného, ale tu jednu noc to přežijeme.

Ráno je obloha jak vymetená a pěkně mrzne. Fotíme východ slunce nad horami a zahříváme auto i sebe. Po snídani bereme lezecké obchody útokem a obdivujeme příjemně nízké ceny. Po poledni už máme nakupování plné zuby a tak vyrážíme na cestu domů. Na hranicích se naše dva vozy rozdělují. Tondovo auto jede domů, zatímco naše osádka se rozhodla strávit Silvestra se Svinčou na chatě u Chebu.

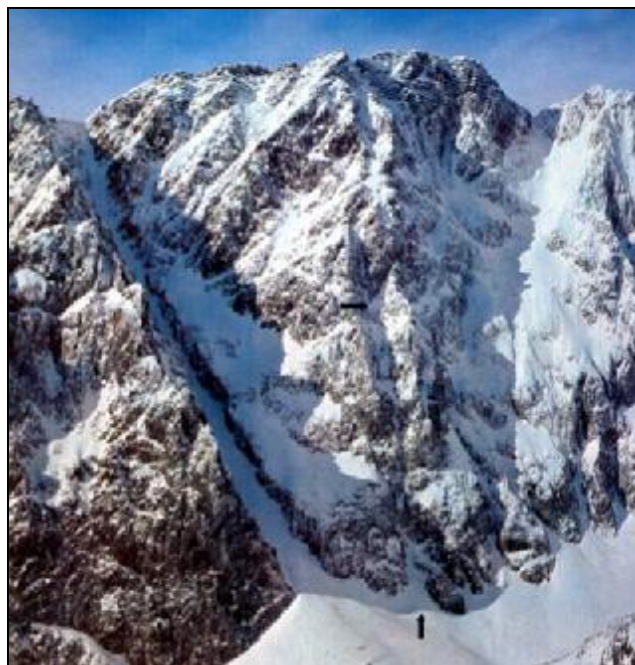
Co dodat? Počasí nám letos moc nepřálo, ale zase to bylo lepší, než sedět doma za pecí. Třeba nám bude příští rok více nakloněno...

Znejvětších oddílových akcí bývaly vždy zájezdy do Tater. V LOKO Děčín měl volné jízdenky na vlak vždy pod palcem (jako pokladník) Honza Bílek. Když se sehnaly, tak se v pátek v 18. 45 hod jelo.

Jednou jsme takhle vyrazili s Mírou Michlíkem na Slezský dům. S sebou jsme přibalili, tenkrát teprve šestnáctiletého Jindru Hudečka (byl březen a psal se rok 1980). V Ústí přistoupila jako vždy místní galerka vedená Mamánkem, Lojzou, či jiným běsem.. A v sobotu jsme už sondovali situaci na Slezáku.

Bylo samozřejmě obsazeno, jako ostatně všude v celých Tatrách, ale vždycky jsme se někde uchytili. Ať už to byli Neratovičáci nebo někdo z Varů, zase nás někdo vzal na pokoj.

Ráno jsme na bluetu uvařili a před sedmou vypadli - směr Gerlachovská veža – Prostřední žlab klasifikace V. Pěkně jsme to naprali a Jindra nám kupodivu stačil.

Gerlachovská veža – Prostřední žlab. Spodní šipka označuje nástup, horní místo bivaku..

Odpoledne jsme byli už nejméně 300 m vysoko, když mě zastavil tzv. 2. práh. Nemohl jsem se zaboha v mačkách dostat přes poslední malý převisek. Nebyl čas, a tak Míra půjčil dole Hudymu svoje ledovcové kladivo, ten dolezl ke mně, já ho z dobré skoby vystrčil nahoru a on to ve starých pohorkách přemákl. Za okamžik už slyším rány, jak nahoře na štandu mlátí svoji první skobu.

Potom se shora přivalila mlha, ale to už jsme pod věží připravovali bivak. V noci jsme seděli na „bublinkách“ (karimatky ještě nebyly) ve žďaráku, Hudy uprostřed. Míra nosil sloní nohu, ale nevím už, jestli ji tenkrát měl s sebou. Hudy měl stoprocentně jen jégráky, tepláky a šustáky.

Na legendárním snímku leze **Jindra Hudy Hudeček** cestu Světlo mého života IXb v Labáku na Čihadlo. I tady v tehdejší typické výstroji - vytaháný svetr, tepláky a bačkory. A také to šlo...

Dole v ozářeném kotli (CWM) nás jistě turisté pozorovali jako malé černé tečky, dokud se vrchol neschoval do mlhy.

Při sestupu jsme nezaváhali a když už bylo jisté, že jsme opravdu v Kračmaráku (jako žlabu), tak jsme ho sjeli po prdelích.

Míra Michlík hlasuje PRO..

Na Slezáku bylo co oslavovat!! Zaprvé: sepsulo se počasí, zadruhé: Hudyho první cesta v Tatrách, navíc zimní, s bivakem, skoro až na vrchol tatranského Everestu. Potom odjezd do civilizace atd.

Tenkrát mi, nevím už kdo, dal klíč od pudy (byl to tzv. dozičák). Hned jsem se tam šel podívat. Vzadu, nahoře, na konci schodiště, byly zamčené těžké, železné dveře. Odemkl jsem je tím klíčem. Otevřel, rozsvítil vypínačem žárovku a zíral jsem překvapením! Bylo tam na škváře asi osm senzačních pelechů. Překližky, staré skříňky, papírové kartony, mnoho molitanu pro V.I.P., no naprostá senzace.

Hned mi bylo jasné, že se v létě určitě vrátím (Batizovský štít, Gerlach.. takových možností!).

Tak jsme potom chodili večer na pudu. Prozradím jen, že tam spala i Jindřiška.

Klíč už dneska dávno nemám. Podle tradice jsem ho předal dalším lezcům...

Hřeben Krušných hor

Lyžařská výzva

Jaroslav Sinecký

HK Děčín

Po mnohých letech, co žiji v Děčíně, pokaždé když napadne sníh a vytahuji běžky, si uvědomím tu výzvu dlouhé bílé trasy po hřebenu Krušných hor. Mnoho jsem slyšel od kamarádů i o generaci starších o pokusech, jen málokdy úspěšných, hřeben v celé jeho délce překonat. Šlo o pokusy natězko se stanem v batohu na zádech a ve velké skupině, i o pokusy nalahko, osaměle s pouhým batůžkem, s předpokladem, že tam, kam za tmy dorazím, vyžebrám nocleh, třeba v začouzeném lokále, až poslední štamgast dopije své pivo. Skupiny obvykle ztroskotaly na své nesourodosti a pomalosti, osamělí jedinci pak na neprošlápnuté stopě a dohromady na nedokonalosti socialistických map, nevhodnosti značených turistických cest a hraničním pásmu, v nedávné minulosti také na pohromě krušnohorských lesů, kdy krajina na hřebenu se změnila v zimě v nekonečné bílé pláně bez jediného orientačního bodu, kde vítr okamžitě zavál stopu projíždějícího lyžaře.

Čas trhnul oponou a mnohé se změnilo. Na hřebenu nám dorůstají lesy, v horských vesnicích a na samotách nám vyrostly penziony a hotýlky, otevřela se řada lyžařských přechodů, které umožňují optimální vedení trasy přímo po hřebenu, pohyb běžkařů zesílil, takže stopa často bývá optimální.

Tato situace nahrává osamělému lyžaři s malým batůžkem s náhradními rukavicemi a větrovkou překonat hřeben za tři dny, nebo nabízí sportovně založené rodince pohodovou týdenní dovolenou plnou pohybu.

Dle zeměpisných údajů měří hřeben Krušných hor 130 km, avšak rozhodnete-li se, že vyjedete z Kraslic na západě a cíl si dáte v Děčíně na východě, kam se za průměrných sněhových podmínek panujících v lednu či únoru až dá dojet na lyžích, natočíte lehce 210 km, pokud nebudete příliš bloudit. Budete-li mít štěstí, pojedete na lyžích obvykle i pěknou stopou nejméně 205 km. Zapomeňte na přelidněné a zničené Jizerky, kde klikujete v oběma směry proudícím davem a podívejte se místo toho, jak nám po 15 letech pookřály Krušné hory, kde i o víkend si užijete samoty a nádherných výhledů do lesnaté zasněžené krajiny.

Zde je tedy návod! Z Děčína rychlíkem v 15.55 do Sokolova, přestup na soukromou lokálku do Kraslic, kde jsme kolem půl deváté večer. Přespíme v některém z penzionů ve městě a ráno včas vyrazíme, po modré značce na Bublavu (bývá vždy stopa), vyrazíme-li ještě za tmy, je praktické jít na Bublavu pěšky po silnici (cca 4 km). Na silnici narazíme na červenou značku, která nás dovede na rozcestí se žlutou, kde je značen hraniční přechod pro pěší. Silnička k přechodu je obvykle zasněžená, obujeme lyže. Bohužel žádné označení „Krušnohorská lyžařská magistrála“. Po české straně to nezkoušejte, na hřebenu nebývá stopa a spodní část cesty je rozježděná skútry a rozrytá pěšáky. Za přechodem jdeme doprava pěšky po silnici asi 1 km, u hotelu Waldgut uhneme do

leva na vypluzenou silničku spolu se zelenou značkou, již na lyžích stále do kopce (zelená uhne po 1 km doleva) avšak my sledujeme silničku ve směru k chatě Aschberg. Po dalším kilometru narazíme na super strojovou stopu.

Upravený lyžařský okruh občas křížuje jiné okruhy nebo dělá „ouška“ do vnitrozemí. Nenecháme se zmást, sledujeme stále státní hranici a hřeben, němečtí turisté-lyžaři určitě narovnali „ouška“ přesně podle hranice, stopa překvapivě mění na některých křižovatkách směr o téměř 180°, avšak jedeme stále doprava, mineme lyžařský přechod Jelení/Wildental a necháváme se vést ohromnými oranžovými ukazateli „Krušnohorská lyžařská magistrála“ přes chatu Henneberg (jediná možnost občerstvení v tomto úseku) až na přechod Korce/Henneberg, kde skutečně hned po přejezdu do Česka narazíme na skvěle značenou a upravenou Krušnohorskou magistrálu. Při pozorném sledování směru Boží Dar na mnoha dobře značených křižovatkách určitě nezabloudíme, jedeme jako vítr a máme čas mudrovat nad tím, co jsme cestou viděli: proč němečtí pěšáci v Německu respektují značení nevstupovat do lyžařské stopy a v Čechách každou lyžařskou stopu rozhamtaj, proč buclatí a růžolíci čeští pohraniční policisté v černých kombinézách vás sledují z auta, místo aby na běžkách v bílých kombinézách se proháněli podél hranice, vylepšovali si kondici, šetřili benzín, zlepšovali českou statistiku úmrtnosti na kardiovaskulární choroby a případně ještě vylepšili stopu, místo aby ji rozjezdili.

Hospodu v Horní Blatné vynecháme, je to zajíždka. Na Božím Daru budeme asi v pozdním odpolední, doplníme tekutiny a kalorie a spěcháme po červené značce podél lyžařského vleku, k horním stanicím lyžařských vleků areálu Na Neklidu, stále po červené a po tyčovém značení až k silnici vedoucí na vrchol Klínovce, cca 200 m podél silnice a přes silnici po zasněžené vozové cestě, která sleduje vrstevnici (bývá stopa), přetneme zhruba v polovině svahu všechny sjezdovky areálu Klínovec-Sever a poslední modrou Dámskou se spustíme dolů k silnici. Od spodní stanice podle silničního ukazatele Měděnec 12 km po zasněžené silnici, obvykle s výbornou lyžařskou stopou a stopami marných pokusů o údržbu sjízdnosti, do Horní Halže, odtud po hlavní silnici dle situace na lyžích nebo pěšky, nebo po stopě podél silnice 2 km do Měděnce. Máme v nohách cca 70 km. Sem dojedeme pravděpodobně za tmy a také se nám někde ztratí Krušnohorská magistrála, kterou znovu objevíme až druhý den večer.

V Měděnci si předem mobilem připravíme nocleh v některém z místních penzionů, drsníci mohou přespat ve žďáraku na opuštěném nádraží, po osvěžení ve skvělé hospodě.

Ráno vstaneme brzy, čeká nás problematický úsek kolem Přísečnické přehrady až do Nové Vsi, obvykle zde stopa nebývá, alespoň jsem ji nikdy nenašel. Červená značka vede dlouho po silnici a teprve potom po lesní cestě, která bývá protažena jen někdy, jinak jsou zde záplavy sněhu. Zde se jeví praktické držet se dráhy z Měděnce do Nové Vsi. Hned v Měděnci u přejezdu se dáme vpravo. Někdy zde bývá vyjetá stopa, která však asi po dvou kilometrech od dráhy uhýbá. Po cca třech km se dráha přibližuje u opuštěné stanice Rusová červené značce, zde znova ověříme, není-li použitelná. Musíme-li zůstat na dráze, dá se s velkou dávkou opatrnosti jet mezi kolejemi, kde je sníh udusaný a jde to rychleji. Vlak jede v intervalech cca 2 hod krátce po sobě v obou směrech, ověříme si v Měděnci jízdní řád!

Za Novou Vsí na hlavní silnici a krátce po ní doleva do Hory svatého Šebestiána, v malém lidovém bufáci na náměstí

příp. v sousední cukrárně (v okolní záplavě podniků pro Němčíky) se posílíme, doplníme zásoby a vyrazíme na krajinově i lyžařsky nejhezčí úsek. Po přirozené, obvykle dobře projeté stopě, uháníme liduprázdnou romantickou lesní krajinou do Zákoutí, zde na otevřené louce možná chvíli budeme hledat zavátou stopu (zabočuje doleva nad chalupami u plotu lesní školky doleva do lesa) a pak opět uháníme po červené značce a skvělé stopě až do Svahové, asi 200 m doleva po silnici a červená značka se zanojuje znovu do lesa, vpravo od silnice asi 30 m souběžně se silnicí (za šera a mlhy orientačně obtížné místo). Skvělými serpentinkami sjedeme do údolí a táhlým stoupáním stále po červené dosáhneme lesní silničky a dále vrcholu u radiotelekomunikačních zařízení v Lesné. Zabočujeme doleva stále po červené. Vpravo cca 800 m necháváme Hotel Lesná, neboť je ještě brzo. Jsme-li však na pokraji sil, nenajdeme na celém 210 km úseku lepší útulek pro znavené poutníky (skvělá svíčková s brusinkami)! Pod Liščím vrchem stopa však odbočuje z červené doprava na lesní cestu mírně klesající k lesní zasněžené silničce, po ní doleva, krátce po zelené, znova narazíme na červenou a do Mikulova (orientační bod – větrná elektrárna). Ujijeme si zde skvělé stopy, rovinek i táhlých sjezdů. Není-li nám líto lyží, nebo silničáři nebyli příliš bdělí, sjedeme po silnici Novou Vsí v horách na rozcestí, kde se překvapivě objevuje znovu Krušnohorská magistrála. Odbočíme doprava.

Zde se musíme rozhodnout: poslední možný nocleh v asi příliš dokonalém hotelu Sebastian! Asi je ještě světlo a zítra nám čas může chybět! Riskneme to, pustíme se po Magistrále dublované červeným turistickým značením. Obvykle dobrá stopa lesem, po projetí na louku vede stopa k vrcholu louky s výrazným křížem a roubeným refugiem. Zde za větru stopa často mizí a nejsou-li za mlhy či tmy v dohledu světla nebo chalupy Mníšku a nemáme-li kompas, můžeme v terénu opsat i obrovitý kruh než se trefíme do Mníšku (pomůže vedení vysokého napětí nebo silnice vlevo od nás).

„Kostelní cestu“ značenou na mapě a na ukazateli jako Magistrálu jsem někdy nenašel (ne vždy je stopa), ale stopa často vede po překročení silnice vpravo podle lesa a dorazí k silnici (do Klínů), na rozcestí s modrou a na odbočku Magistrály na hřeben, kde po odbočení cca po 800 m narazíme na křižovátku s Kostelní cestou. Je-li tzv. „Magistrála“ dále k hřebenu silně prošlápnutá, pustíme se na ni s čelovkou i večer, zvláště máme-li v Českém Jiřetíně zajištěn nocleh. Není-li, je lépe zkusit najít nocleh v Klínech či případně až v Litvínově. Může se nám stát, že silně prošlápnutá stopa na hřebenu zahne do Němec a do Jiřetína je neprojeté, to je zvláště v noci nepříjemné, protože sníh je hluboký a značka se velmi těžko hledá i ve dne, nevede žádným jasným průsekem. V Jiřetíně budeme mít v nohách již 140 km.

Z Českého Jiřetína ráno, ne příliš brzy, protože máme náskok, přeběhneme přechod pro pěší do Němec a vychutnáme si strojovou stopu na německé straně hranic, která nás podél hranic, pěkně v závětrí lesa, dovede na přechod v Moldavě. Stopa na české straně vede převážně otevřeným terénem, je zavátá a obvykle je i nepříjemně větrno. U nádrží v Moldavě (bezvadná hospoda) najdeme skvělou stopu, která nás navede na Sklářskou cestu a později kousek před Cínovcem na červenou značku na hřebenu. Ráno cesta skvěle ubíhá (máme náskok a do Děčína je to jednak kousek a jednak už to notoricky známe) a stále po červené hřebenovce se skvělou stopou. Před Cínovcem mijíme opuštěný hotel na Cínovci (bezvadné občerstvení v pumpě Shell u hraničního přechodu), Komáří Hůrka, Adolfov. Těsně před Adolfovem na rozcestníku

zrekapitulujeme kilometráž (ukazatel zpět 100 km Měděnec, ukazatel vpřed 39 km Děčín).

Asi neužijeme k doplnění tekutin hotel Adolfov - opět mimo provoz, a tak za hotelem doprava, krátce po okruhu (200 m) a pak po červené do lesa. Dobře projatá stopa na červené značce nás začíná u chatové osady u Stříbrňáku trochu mást, protože se rozběhne do chat. Neztratíme-li nervy a stále sledujeme červenou, za rybníčkem Stříbrňák se stopa opět vzhopí a dovede nás do Panenské.

Za skupinou baráčků v Panenské projedeme lesíkem, není-li stopa, přidržujeme se červené, která obchází zprava vojenský prostor, jedeme tudy až k rybníku Cihlák v Tisé. Budeme-li mít štěstí bude projeta optimální trasa po louce doleva mírným sjezdem přes potok na okraji lesa a lesním průsekem k Cihláku, podél sloupů el. vedení do Tisé, chvíli s lyžemi v ruce po silnici obcí a nejkratší cestou po projeté stopě pod skalami nad obcí k Turistické chatě.

Také ještě alternativně, máme-li stále roupy, aby to bylo stále jen na lyžích, od Cihláku k západnímu okraji Tisé (po vojenské silničce), u motorestu překročíme hlavní silnici a pustíme se dle okraje lesa (asi tu bude stopa) ve směru Petrovice a u druhého vystupujícího remízku z okraje lesa, doprava. V lese odkryjeme lyžařskou dálnici směřující k „U křížku“ na křižovatce na zasněžené neudržované silnici do Rájce, po ní krátce bruslením k penzionu V Zátíší v Rájci (stále mimo provoz) a po žluté k Turistické chatě v Tisé. Tyto kudrlinky si již můžeme dovolit, protože i kdyby byla půlnoc, do Děčína již k plné vaně a plné lednici vždycky dojedeme. Od Turistické chaty vzhůru, na rozcestí doprava po 100 m znovu doprava a lesním průsekem k silnici do Sněžníku, překročíme silnici a znovu lesem ke kapličce v obci Sněžník. Překročíme hlavní silnici a po vyplužené silničce bruslením k hotelu Horizont. Za ním doprava dolů stále na lyžích. Při dobrých sněhových podmínkách sjedeme na lyžích několik km dlouhým sjezdem až nad Děčín. Za prvními chalupami asi po 300 m doleva do lesa a táhlým sjezdem lesní cestou a po loukách až ke stanici autobusu č.12 s poetickým názvem „Na smetáku“ v Děčíně 10, Bělé.

Ve vaně si zrekapitulujeme, jak nám to vyšlo! Pokud jsme měli štěstí, nezabloudili a dobré sněhové podmínky, zjistíme, že jsme za tři dny ujeli na lyžích dobře 205 km a s lyžemi v ruce našlapali snad jen 5 km. A takových tras v Česku zas tolik není!

Mapové pomůcky:

Krušné hory - lyžařská mapa (západní část), Shocart 2001
Krušné hory - Chomutovsko a Mostecko, č.5 Edice KČT 1999
Krušné hory - Teplicko č.6, Edice KČT 1999

Ostatní pomůcky:

Batůžek, čelovka, větrovka, windstoperka, termoska, peníze, pas, telefonní čísla penzionů na trase, mobil, pro všechny případy žďárák.

SLOUPEK ZASLOUŽILÉHO QUAKERA..

Zde je třetí pokračování sloupku zasloužilého quakera. Protentokrát vás zavedeme do neprostupných houštin Bermudského trojúhelníka mezi Ostrovem, Sněžníkem a Maxičkami. Tady, až u samé hranice s bývalým DDR, lze při troše trpělivosti a štěstí nalézt dva quakerské objekty první kategorie - **Věž Sporného potoka** a **Stěnu Sporného potoka**.

Krom lezeček, buzoly, mačety a svačiny sebou tentokrát přibalte i lano a pár karabin. Mimo dostatku lehkých cest na sólička se tady najdou i delší cesty s kruhem. Tož vyrážíme...

Věž a Stěna Sporného potoka

Lezecky starší je Věž Sporného potoka; Starou cestu zdolali zřejmě lezci z Německa už někdy před rokem 1988. V červnu 1996 přišli **Jörg Hempelt, Albrecht Kittler** a **Cornelius Zippe**, kteří přelezli většinu cest, zbytek dodělal **Karel Bělina** s **Michalem Švajglem**.

Stěně Sporného potoka je dokonce jen šest let, takový skalní prvňáček. V červenci 2000 o ní zakopl **Heinz Kittner** a zůstalo tu po něm devět šrámů (cest).

Vrcholová kniha je na obou skalách, slaňovací kruh má jen Věž, ale pokud nemáte lano, dá se v pohodě slézt. Vloni se vpravo od SV spáry objevil kruh se smyčkou a byly tím zřejmě vyčerpány logické možnosti prvovýstupů. Na nižší, ale rozložitější Stěnu by se ještě něco možná vešlo.

Jak bylo již řečeno (napsáno), jsou to echtovní kvaky. Přesto se Němci (berou ty věže hodně za vlastní) docela činní, aby jim nikdo nevyfoukl každoroční Berg heil! Vyráží většinou už v lednu, často v početném houfu. 2.1.2004 jim musel **Jiří Chára** připomenout, že skála patří nám. Jak to vypadá s BH letos nevíme. **Pavel Pavouk Cerný** sice koncem ledna vylezl až ke slaňáku, ale pod množstvím sněhu a ledu vrcholovou knihu prostě nenašel..

Věž Sporného potoka, severovýchodní stěna. Vpravo od výrazné spáry je možná vidět modrá smyčka v rozdělané cestě...

Věž Sporného potoka

Stará cesta I; před rokem 1988. Od JV koutem přes bloky do sedla a stěnou na vrchol.

Východní hrana III; 5.6.1996, Jörg Hempelt. V hranou, podél jemného žebra na vrchol.

Jihovýchodní stěna III; 5.6.1996, Jörg Hempelt. Vlevo v JV stěně přímo na vrchol.

Dobry úmysl VIIb; 9.1.1998, Matthias Großer, U.Goiski, A.Kittler. Středem J stěny přes kruh přímo na vrchol.

Údolní hrana VII; 21.5.2001, Karel Bělina, M.Švajgl. Pravou údolní hranou přes kruh přímo na vrchol.

Údolní spára III; 5.6.1996, Albrecht Kittler, C.Zippe, J.Hempelt. Od Z dvojspárou a koutem na vrchol.

Severní hrana III; 5.6.1996, Jörg Hempelt. S hranou, výše při spáře na vrchol.

Severovýchodní spára III; 5.6.1996, Jörg Hempelt. Spárou ve středu SV stěny na vrchol.

Rezavá stěnka III; 6.5.2001, Karel Bělina, M.Švajgl. Vlevo od "Severovýchodní spáry" stěnou přímo na vrchol.

Východní spára II; 5.6.1996, Albrecht Kittler, C.Zippe. Vpravo od "Staré cesty" spárou ve V stěně na vrchol.

Boule V; 21.5.2001, Karel Bělina, M.Švajgl. Převíslou hranou vpravo od "Staré cesty" přes kruh na vrchol.

Stěna Sporného potoka - nízká, zamešená a zarostlá, zapomenutá v neproniknutelných houštinách na konci světa. Příkladný vzor excelentního quaku...

Stěna Sporného potoka (polověž)

Stará cesta I; 23.7.2000, Heinz Kittner, R.Haken, H.Gliniorz. Vlevo v J stěně spárou na blok a vpravo položenou stěnou na vrchol.

Jižní komín III; 23.7.2000, Heinz Kittner. V JZ stěně komínem, výše stěnou na vrchol.

Údolní komín II; 23.7.2000, Heinz Kittner. Vpravo v údolní stěně zarostlým žlabem na vrchol.

Severní hrana IV; 23.7.2000, Heinz Kittner. Stěnou při S hraně na balkón, výše stěnou na vrchol.

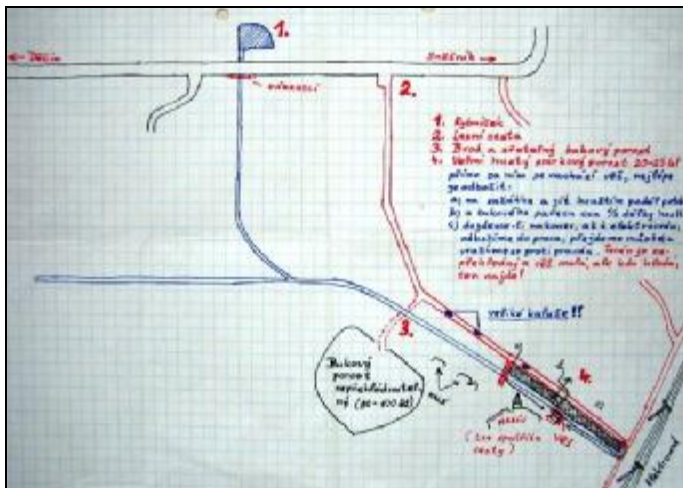
Severní spára IV; 23.7.2000, Heinz Kittner. Spárou v SV stěně přímo na vrchol.

Cesta Radebergera Hakena II; 23.7.2000, Heinz Kittner. Vpravo od náhorní hrany stěnou, výše šikmo vpravo po římse na vrchol.

Prut IV; 23.7.2000, Heinz Kittner. Stěnou při náhorní hraně přímo na vrchol.

Jihovýchodní cesta II; 23.7.2000, Heinz Kittner. Ve středu J stěny spárou na vrchol.

Ute cesta III; 23.7.2000, Heinz Kittner. 3 m vpravo od "Staré cesty" koutkem, výše trhlínami na vrchol.

Pěkný plánek alternativního přístupu nám nakreslil **Michal Švajgl**

Přístup do oblasti: Z Děčína přes Maxičky směrem na Děčínský Sněžník. U poslední odbočky doprava před křižovatkou na Rosental je možno zaparkovat a po cestě pokračovat až na široký průsek pod elektrovodem. Podél něj doprava až začne prudce klesat ke Spornému potoce. Proti toku asi 300 m stojí věž. Stěna je dalších 400 m proti toku dál.

Nejvýznamnější věž: Věž Sporného potoka.

Možnosti prvovýstupů: Jsou už z větší části vyčerpány. Něco se možná vejde na Stěnu.

Osvěžovny v okolí: Nic moc na Sněžníku, o hodně lepší v Jalůvčí a daleko není ani Ostrov nebo Košťá.

Zajímavosti a lezení v okolí: Nejbližší je Sněžník, Malý Sněžník, Ostrov, Tisá, Rájec, Labák, Bielatal... Stačí?

Průvodce: Věže nejsou uvedeny v žádném tištěném průvodci, pouze na www.vrcholky.cz.

Boje o HORÁM ZDAR 2006!

Nahlédnutí do zákulisí letošních bojů o vrcholy.

Velekruté mrazy nezvykle trvající nepřetržitě celý leden i začátek února, bohatá pokrývka sněhu a námrazy a pod tím vším skelný led: to vše poslalo úspěšně „k ledu“ choutky všech netrpělivých lezců na Horám Zdar! Co se nestihlo v prvním lednovém týdnu, není.

Prozatímní přehled:

Sem tam něco: Děvínské polesí, Tisá, Levý břeh Labe, Rájec, Bielatal, Schmilka, Jizerské hory..

Hodně až většina: Pravý břeh Labe, Bělá..

Hotovo nebo téměř hotovo: Tašov, Studený masiv, Skály u Tubože, Malá Veleňská věž..

Zatím se moc neví: Ostrov, Jetřichovice, Vysoká Lípa, Kyjov, Hřensko, Bandstein, Vrabinec (chybí knížky), Čima, Roklice, Bořeň, Horní skály..

Foto © 2006 Petr Škála (na snímku Michal Zavřel a paní Zima..)

STŘÍPKY..

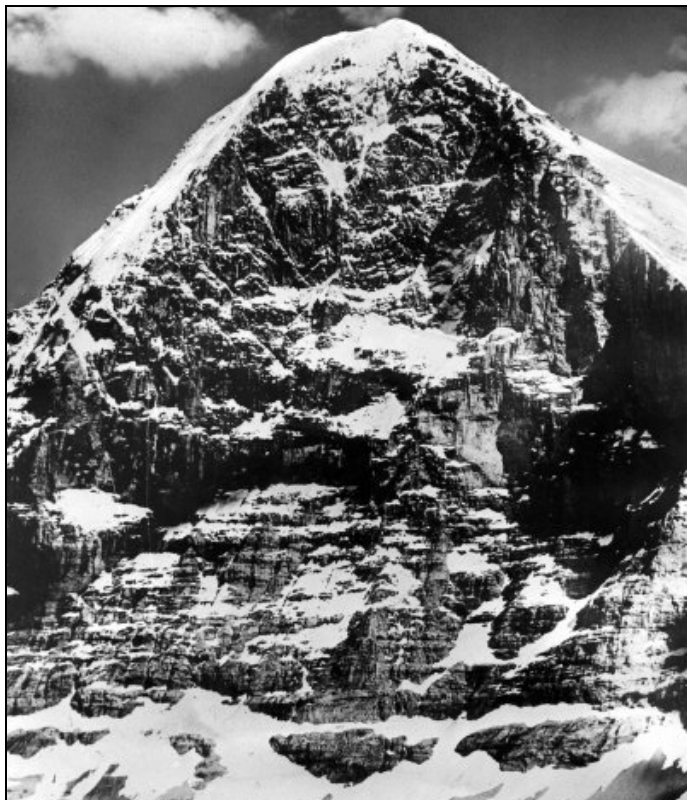
Severní stěnou Eigeru v zimě

30 let od prvního československého zimního výstupu

Dne 19. února roku 1976 nastupuje do obávané severní stěny Eigeru šestičlenné družstvo z tehdejšího Československa: Ostraváci **Petr Gříbek** (1943-1988), **Leoš Horka** (1943-1988), **Jan Martínek** (1950), **Milan Motyčka** (1941), **Martin Novák** (1950) a **Vladimír Starčala** (1943-1997). Nastoupil s nimi ještě Brňák **Pavel Koubek**, ale po zranění padajícím kamenem musel po zhruba polovině výstupu sestoupit.

Po čtrnácti dramatických dnech stanuli 5.3.1976 na vrcholu. Dramatické události tím však ještě neskončily. Na sestupu Martin Novák uklouzl a následoval několikasetmetrový pád západní stěnou..

Japonská direttissima má obtížnost VI A3e, 55-70° led a zahrnuje 83 lanových délek. Jednalo se o teprve čtvrté opakování této cesty a druhé zimní, ale první lehkým alpským stylem! Nádherná, tvrdá lekce pravého alpského horolezectví s minimem technických vymožeností.

Severní stěna Eigeru

Z šestice horolezců zbyli už jen tři. **Petr Gříbek** a **Leoš Horka** zahynuli 18. října 1988 na hoře Tilicho Peak (7134 m n.m.), **Vladimír Starčala** zemřel v roce 1997.

A neleze ani **Martin Novák**, který na Eigeru přežil onen hrůzostrašný pád. V jednom interview předčasem uvedl:

„Lezení mě přestalo zajímat. Asi tak před deseti lety jsem se začal bát - hlavně na písku. Postupně se dostavilo zjištění, že můj strach je silnější než samotná touha lézt. Trochu jsem se za to styděl, ale pak jsem si říkal, že k tomu není důvod. Horolezectvy jsem normálně vyhasl. Ztratil jsem požitek z lezení, a proto jsem s ním skončil. Nahradil jsem ho padákovým létáním. Paragliding je taky adrenalinový, strachu si tam opravdu užiješ hodně. Ale je to jiný strach než při lezení..“

Foto archiv CNS

MANIN PŮLNOČNÍ BĚH

Závod pro nonkonformní extrémisty

Triumfem uhersko hradeckých lezců skončil v sobotu 28. ledna 2006 již II. ročník extrémního závodu s názvem Manin běh - Půlnoční závod. Z 26 statečných závodníků z několika horolezeckých oddílů obsadil první místo bravurním výkonem **Michal Rožek**, třetí skončil **Jara Blatný** (oba Horolezecký klub Uherské Hradiště). Ovšem, podle prvních zpráv, ani lezci z jiných klubů nezůstali zahanbeni, zejména závodníci z Břeclavi zanechali v zúčastněných hluboký dojem..

Absolutní vítěz Manina půlnočního běhu **Michal Rožek** spokojeně přebírá jednu z hodnotných cen. Přes nepochybně extrémní vypětí během obou disciplín vypadá velice svěže..

Manin půlnoční běh je tvrdý dvouetapový závod pro skutečné extrémisty na bázi závodu sduženářů, pouze s tím rozdílem, že obvyklé sduženářské skoky na lyžích jsou zde nahrazeny mnohem drsnější disciplínou - požíváním alkoholických nápojů.

Start závodu byl v 18.00 ve Chřibech v motorestu Samota (Bumbálka). Závodníci měli dvě hodiny na bodovanou konzumaci piva, panáků nebo dvojek vína - za každou zkonsumovanou jednotku jim bylo z následného běžeckého času, odečteno 10 minut.

Druhá disciplína následovala bezprostředně po ukončení té první, tedy ve 20:00 hod. Během ní se závodníci pokoušeli běžet na běžkách z Bumbálky na Bunč, což je cca 10 - 11 km. Cíl byl u stolu časoměřičů v prostorech místního stylového hostince. Závod se samozřejmě pořádá za každého počasí - ve vánici, v dešti, v bahně..

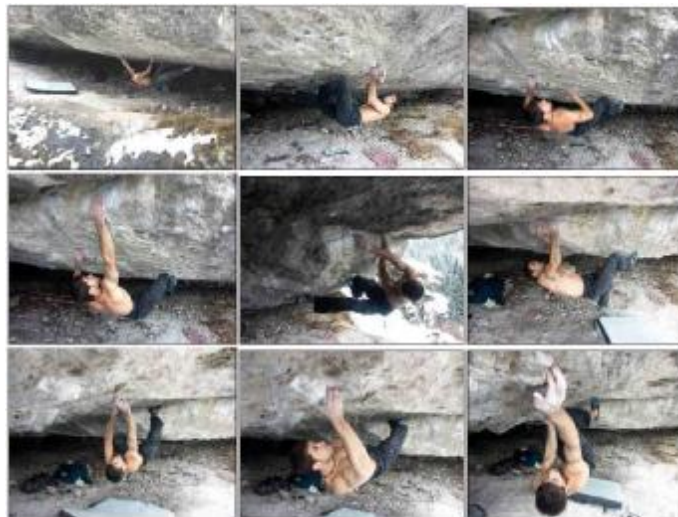
Úspěšní mladí muži v objetí puvabných dam. I proto se vyplatí porvat se s nástrahami extrémního klání. Zleva **Michal Rožek** a **Jara Blatný**, oba z HK Uherské Hradiště..

Dá se předpokládat, že rostoucí popularita netradičního závodu, přiláká na start eventuálního třetího ročníku ještě více odvážlivců. Každopádně těm letošním patří velká gratulace..

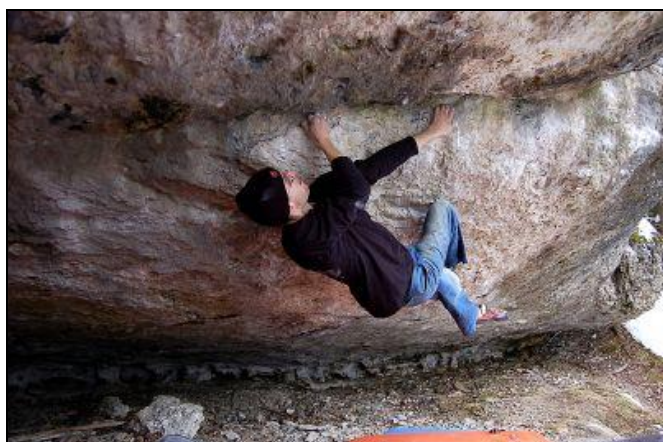
Foto © 2006 www.manarikala.cz

Forget about life for a while

Během ledna se **Rostovi Štefánkovi** z Děčína podařilo ve Frankenjuře první zopakování boulderu **Forget about life for a while** klasifikace **8B+**. Jako první cestu, vedoucí stropem mohutného převisu, přelezl Němec **Fabian Christof**. Rosta strávil nacvičováním 4 dny a je stále, kromě autorství nejtěžšího boulderu a cesty, i jediným Čechem, kterému se klasifikaci 8B+ zatím podařilo přelézt. Dobrá práce..

Fabian Christof při přelezu cesty **Forget about life for a while 8B+** tak, jak ho zachytila **Mona Sondheimer**..

..a **Rosta Štefánek** v křížovém přešahu v téže cestě.

Foto **Mona Sondheimer** a www.hudy.cz

Zachyceno u hospodského stolu..

Lezou dva překlížkáři svou první těžkou severní stěnu ve Vysokých Tatrách. V poslední délce, v asi 500 metrové kolmé stěně, mají pod klíčovým místem jen směšné jištění a štandují pouze o neveliký lokr. Nic jiného tam není.

Prvolezec se nejistě, opatrně suně nahoru a hned zas dolů, zkouší to a přemýšlí jak dál. Nechce se mu spadnout a strhnout sebou i spolulezce. Ví, že jde do tuhého, navíc se už stmívá a oba toho mají jako buchť. Slézt se nedá, to by byla sebevražda, musí jedine vzhůru.

Další pokus a znova ta nejistota, strach. Potřeboval by povzbudit a dodat odvahy, síly kvapem ubývají. Situace je vážná, navíc ani pomoc nemohou přivolat, protože žádná chata není na dohled a celá dolina je bez signálu.

Ještě jeden nesmělý neúspěšný pokus na hranici pádu a v tom zakřičí ten druhý od štanďu:

„Tak alespoň tečuj!“..

Přece jí nenecháme Chárovi!

Koho, co? No přece Heřmáneckou věž (foto).

Heřmáneckou věž máme za naší oddílovou chalupou už přes 10 let. Skoro každý rok jsme si na ní alespoň jednu vylezli, někdy i v počtu hojném. Byli jsme téměř jediní, kdo na ní pravidelně zavítal a tak jsme i několikrát měli Horám zdar. Někdy se na naší osamělé, ale krásné věži na Kokořínském kopečku objevilo Horám zdar už v březnu, jiný rok až v květnu nebo i později.

Až loni! Horám zdar - 8.1.2005, pod tím nakreslená nějaká prašivka a podpis Jiří Houba Chára. Už pár let z povzdálí sleduji boje o Horám zdar, ale že dojde i na naši věžičku, to mě nenapadlo.

Vzhledem k tomu, že jsme na chalupě slavili Silvestr, nedalo mi moc práce přemluvit našeho oddílového předsedu a jeho ženu k akci. 1.1.2006 v 8.00 vyrážíme s košťátkem a matrošem. Pečlivě ometám hřebínek, který se nedá moc odjítit, několikrát mě přemrzají ruce a docela se u toho vybojím, ale nakonec ho přece jen máme.

Tak buďte vítáni v našem zapomenutém koutě, ale Horám zdar 2006 na Heřmáneckou jsme vám už vyfoukli.

Dobrý lezecký rok přeji

Mikanová Olga, Šťastní Abbé a Lada, HO Alpin 1, Praha

Prima rozjezd..

Jiří Prcas Slavík (na snímku) jezdí za zimním tréninkem hlavně na Panteon. Koncem ledna tam zavítal společně s **Pavlem Pavoukem Černým** a „trochu“ potrénoval – jednu desítku za druhou (a rozhodně není řeč o pivu)!!

O svém oblíbeném Pantáku Prcas říká: „Přes zimu jezdím trénovat především na Panteon. Někdo si může říct, co tam ten Slavík pořád dělá. Ale pro mě je důležitý, že jsem v přírodě, zima mi nevadí a hlavně se tam setkám s partičkou lidí, které rád vidím..“

Foto © **Jitka Skálová**

Nové kruhy v Dubských skalách

Luboš Martínek umístil 2. stěnový kruh na nedostatečně odjištěnou cestu Kocouří mls (Kokořínský Důl, věž Kocour), totéž na cestě Přes bivač na Pustou věž na Rači (obojí předem projednáno ve VK), **Otto Cihelna st.** provedl výměnu 2 slaňovacích kruhů, **Vladislav Strnad** umístil vrcholovou knihu na Škubovu věž a osadil vrchol Micky slaňovacím kruhem; **V. Král** dodal slaňák a knížku na masiv Sion; **J. Hnilica** vyměnil 3 stěnové kruhy na Kotlové věži (Rač) a vyměnil i slaňovací kruh na Májové věži (také Rač).

Pro prvovýstupce trvá i po vydání nového průvodce nutnost odevzdávat k evidenci popisy nových prověřených prvovýstupů **Ottovi Cihelnovi**.

-m-

Když ještě nebyly umělé stěny

Dnes jsou různé kvalitní a rozměrné umělé lezecké stěny snad v každém městě, škole, tělocvičně. Ale není to tak dávno, kdy lezení chtivým potřeštěncům musely stačit k odpolednímu vybití a tréninku jen nejrůznější budovy, komíny, zdi... Lezlo se však stejně zarputile ač v kopačkách s uřezanými špunty, doma šitých sedáčích a s červenou statikou s dvěma bílými kontrolkami (jediné dostupné lano na trhu bylo ve třech barvách: bílé tvrdé jako ocel, modré o něco méně tvrdé a nedostatkově červené, ještě o něco měkčí, stále však, proti dnešním nejběžnějším lanům, spíše připomínající kabel..).

V Teplicích byla středem lezeckého zájmu stará opěrná zeď v Mlýnské ulici z tvrdých červených cihel. Bylo to parádní místo, kam se sjížděli horolezci ze širokého okolí, aby mimoděk předváděli cestujícím v trolejbusech, vracejícím se z dopolední směny, nevidaná divadélka.

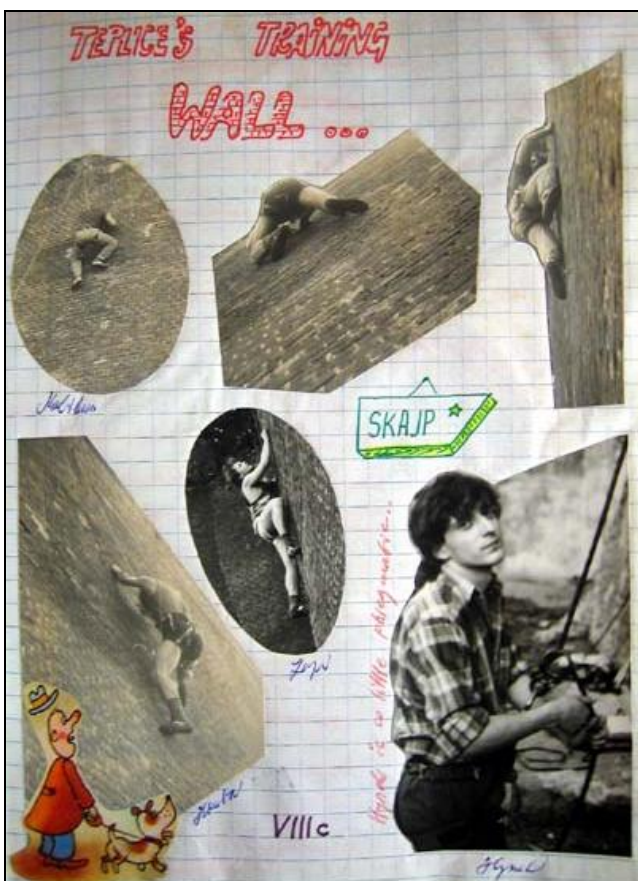
Odpočinek po lezeckém tréninku. Zleva **Roman Lapi Goltsch**, **Libor Buka** a **Vladislav Hynek Panc**. Možná je k rozeznání i džbáněk plný lahodného ionťáku s pěnou. Čepovali ho hned naproti..

První cesty byly snadné (VII-VIIIb), ale s příchodem **Petra Laciny** se objevila i první VIIIa a později vysekal i ukrutnou obávanou prstovku. Ještě těžší cesty se nacházely v Krupce na komíně šroubárny. Hodně tu řádil třeba **Standa Kysilka**.

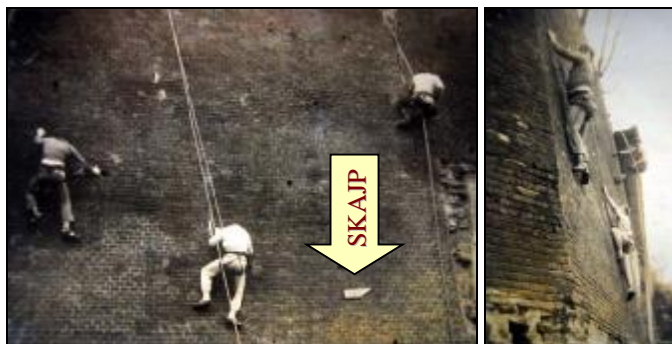
Komín šroubárny v Krupce. Po skružích se vylezlo nahoru, do smyčky se dalo lano a pak se lezlo TR. Bez dotyku skruže asi VIIIc.

Kromě Šroubárny v Krupce a Mlýnské ulice se jezdilo na viadukt za Barboru, na most do Bohosudova i jinan, ale stěna v Mlýnské byla nejlepší, protože zde visela cedulka **SKAJP!** Kde se tam vzala vzpomíná **Lukáš Chalupický**: „Myslím, že ji tenkrát vypálil **Petr Láca Lacina**. Dělali jsme tam jednou oheň a vtom přijela policie - jako ostatně častokrát. No a on si jen tak spontánně „maloval“ na prkýnko rozžhaveným železem. Ale mohlo to být i úplně jinak...“

Stránka z lezeckého Cancáku, rok 1987 – stěna v Mlýnské ulici..

K lezení bylo nezbytně nutné mít i občanský průkaz, neboť podobné výstřednosti nemohly uniknout pozornosti Veřejné bezpečnosti. Prudili zde hodně často, ale nevěděli si s tím moc rady, tak se lezlo vesele dál.

Někdy v roce 1988 osadil nejlepší stěnové linie borháky **Lukáš Chalupický** a **Petr Láca Lacina**. Dalo se už i vyvádět..

Stěna v Mlýnské. Pokud si myslíte, že ti dva ve stěně souloží, tak se pletete. To jenom Karolína lezla sólo a Lukáš s lanem shora. Ona se pak ale začala bát a skončila mu takhle v náručí. On lezl chvilku dál :-))

Foto 1987-1989 © **Vladislav Panc**, **Jiří Chára**, **Lukáš Chalupický**

Jean-Christophe Lafaille neznámý

Jean-Christophe Lafaille (na snímcích) zřejmě zahynul při pokusu o první zimní sólový výstup na Makalu.

Poslední spojení s ním navázala jeho žena v BC, když se 31. ledna 2006 chystal zhruba z výšky 7.600 m zaútočit na vrchol.

Lafaille byl mimořádným himalájským lezcem. Dá se říci, že svými výstupy vždy o kousek posouval hranice lidských možností.

Zde je stručný přehled jeho hlavních výstupů:

1989 Sólo přelezení cesty Privelege du Serpent 7c+ v Ceüse

1990 Sólový prvovýstup cestou „Divine Providence“ na Grand Pilier d'Angle

1991 Dva extrémní sólo prvovýstupy z italské strany Mont Blanc
1992 Zimní prvovýstup „Le Chemin des Etoiles“ v severní stěně Grandes Jorasses

1992 Společně s Pierre Beghinem vystoupil jižní stěnou Annapurny do výše 8091m.

1993 Cestou „Polonaise“ zdolává Cho-Oyu

1994 Sólový výstup novou cestou v severní stěně na Shisha pangmu

1995 V dubnu uskutečnil svou „Grand Voyage“. Během 15ti dní vystoupil na 10 nejvýznamnějších vrcholů v oblasti Oberlandu, Wallisu a Mont Blancu, včetně trilogie severních stěn na Eiger, Matterhorn a Grandes Jorasses. Přesunoval se pouze na lyžích. Ujel 140 km, přelezl více jak 20.000 výškových metrů

1996 Sólo vylezl během pouhých 4 dní na Gasherbrum I a II

1996 Sólový prvovýstup na dosud neslezený vrchol 6250 m (na počest své dcery pojmenovaný „Mari Ri“)

1997 Výstup západní stěnou na Lhotce

1998 Výstup na Aconcagua

1999 V dubnu sólový prvovýstup severní stěnou Sperone Croz

2000 První sólový výstup severní stěnou Manaslu

2001 Zimní sólový prvovýstup západní stěnou Drus během 9ti dní; výstup na K2

2003 Během dvou měsíců tři osmitisícovky - Nanga Parbat (prvovýstup), Dhaulagiri (sólový výstup) a Broad Peak

..a tak podobně.

Celkem měl na svém kontě 11 ze 14-ti osmitisícovek. Makalu měla být dvanáctou..

Když v létě roku 2001 Lafaille úspěšně zdolal K2, musel při sestupu projít těsně kolem těla korejského horolezce, který se chvíli předtím zřítíl. V BC, na otázku jaké jsou jeho další plány, otřesený Lafaille odpověděl:

„Teď budu jíst, budu se svou ženou, budu jen tak sedět na své zahradě. A pak slunce a skály. Hlavně už žádný led a kameny...“

Čest jeho památce...

Foto © www.jclafaille.com

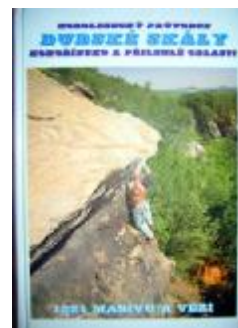
Křest nového průvodce

V pátek 20. ledna 2006 se v sídle firmy Vod-ka, v ulici Horní Dubina v Litoměřicích uskutečnil důstojný křest nového průvodce „Dubské skály Kokořínsko a přilehlé oblasti“. Dlouho očekávaný průvodce vyšel, po mnohých složitých peripetích, dne 15.12.2005.

Vydavatelé průvodce, jmenovitě **Karel Macas** a **Luděk Šíma**, sezvali všechny autory, spolupracovníky a členy VK Dubské skály, aby v příjemném prostředí společně pokřtili publikaci a vzájemně se seznámili.

Úvodní slovo na sebe vzal

Otto Cihelna, přivítal přítomné, dal několik technických pokynů a předal slovo postupně oběma vydavatelům a **Radku Mikuláši**. Po krátkých slavnostních projevech byl v přilehlé prostoře s lezeckou stěnou vykonán samotný akt pokřtění šumivým vínem...

Nechť se průvodce líbí, nechť přináší lidem radost, nechť jim dlouho a kvalitně slouží..

Kmotři zleva: **Luděk Šíma**, **Otto Cihelna** a **Karel Macas**

Poté byly předány autorské výtisky členům VK Dubské skály a byl zahájen prodej za režijní cenu 310.- Kč. Nechybělo malé občerstvení jako pozornost vydavatele. Nutno říci, že průvodce je velmi vydařený a obsahuje 1221 (!!) masivů a věží, přehledné mapky jednotlivých oblastí a nechybí ani větší množství černobílých i barevných fotografií. Není divu, že netrvalo dlouho a už se listovalo, podtrhávalo, plánovalo a lezlo.. Tak a teď už jen aby nám brzy slezl sníh, skály oschly a děj mohl začít...

Foto © 2006 Jiří Houba Chára, Slavomil Krob

Vodáci ve skalách

Michal Zavřel (pádluje za Kajak Děčín, člen CAO Děčín) a **Petr Škála** (pádluje za Duklu Praha) moc času při studiu FTVS nemají. Pravidelně lezou jen v Praze na umělé stěně a občas v Děčíně, protože jejich hlavní sport, který dělají na velmi dobré úrovni, je kanoistika. Letos v lednu, v mrazivém ale suchém počasí, si odskočili do osiřelých skal v Rájci, aby zde společně s **Luckou Urxovou** a **Romanem Vodičkou** vyčoudili místním lezcům nějaké to Horám zdar!

Foto © 2006 Roman Vodička, Petr Škála

Pozdrav z Japonska

Ze Země vycházejícího slunce se ozval **Filip Zahradník**. Krátký textík, o to výmluvnější fotografie:

Hasta La vista..

Felipe del sur & Yoko-san Zahradnikovi

První letošní MONTANA

Jste-li abonenti nebo koupíte-li si Montanu č. 2006/1 mimo jiné si zde budete moci přečíst například článek „Welcom to Jordan!“ autorů **Tomáše Sobotky**, **Ondřeje Beneše** a **Michala Roseckého**, na chvíli se ocitnete „V zjetí boha Wanniho“, přeлезete si „Salathe Free“, **David Michovský** vám prozradí která je „Nejlehčí šestka“ nebo se vzděláte nad sloupkem „Lezcův slovník poučný“ od **Viléma Pavelky**.

Další články:

Canmore aneb Na skok v Kanadě, Climbing on the Trekking Peaks in Nepal, Skalkaření na Jižním Ostrově, Tian Shan - Nebeské hory, Kanadská lezení 2, Oceněné sportovní výkony roku 2005, První pomoc na laně – laviny, Výroční zpráva oblastní vrcholové komise Vysočina, info z ČHS, Tatry - Velký Kostol..

Nestárnoucí Zanolla

Jmenuje se sice **Maurizio Zanolla** (na snímku), ale lezecký svět ho zná spíše pod přezdívkou Manolo, kterou používá on i média častěji, jak své pravé jméno. Narodil se 16. února 1958 v městečku Feltre a příští týden tedy oslaví již 48. narozeniny.

Do letošního roku vstoupil na svůj věk vcelku impozantně – nejprve přelezením cesty Diabloluna 8c v oblasti Fonzaso na severu Itálie a 3.2. senzačním opakováním známého prásku Bain de Sang 8c+/9a v Saint Loup ve Švýcarsku!! Více než přesvědčivě tak dokazuje pravdivost slov **Tomo Česena**, která jsme použili v úvodníku tohoto čísla CAO News a sice, že dobře lézt je možné v každém věku.

Zanolla je vysoký 178 cm a váží 72 kg. Žije ve městě Transacqua a žije se jako horský vůdce. Do historie sportovního lezení se už několikrát zapsal svými cestami, které jsou dodnes považovány za milníky ve vývoji této disciplíny. Vloni prodělal operaci kolena, ale zdá se, že „Manolo“ je zpět v plné síle...

Tož, všechno nejlepší k narozeninám!

Tepličáci se chystají na Vajoletky

Krásný cíl pro letošní lezeckou sezónu si zvolili horolezci z HO LOKO Teplice - zájezd na Vajoletky. Tři, na Dolomity nezvykle štíhlé, věže Torre Stabeller (2.805 m), Torre Winkler (2.800 m) a nejnižší Torre Delago (2.790 m) nabízí lezcům mnoho krásných klasických i pár moderních cest. Formu na červencový zájezd hodlají doladit týden předtím, ve stěnách Colodri či Mt. Coltu v Arcu. Moc hezky si to naplánovali...

Foto © 2005 Miloš

Alpiniáda 2006

Soutěžíte jako jednotlivci nebo čtyřčlenná družstva, muži i ženy. Jsou 4 víkendové soutěže v průběhu roku. V družstvech se počítá v každé soutěži výkon nejlepších 3 členů družstva. Tradičně první soutěží je 11. března Závod na Sněžku, z 1000 m n.m. s mačkami a cepínem na vrchol. Potom následuje Rocking, 10 cest tentokrát ve Vysokých Tatrách v polovině června. Třetí soutěží je Dymixtooling, podzimní broušení zbraní na mokré skále. Celá kvadrála končí v Krkonoších přejezdem hlavního hřebene jako Nordwalking Rallye s částečným bivakem. Letos jsou k dispozici i finanční odměny pro vítěze (muži 2000,-; ženy 1500,-; družstva muži 1000,- a ženy 500,- Kč). Startovné: muži jednotlivci 100,- ženy jednotlivkyně 50,- Kč. Je pravděpodobné, že odměny se v průběhu roku ještě navýší účastí sponzorů.

Zájemci hlaste se na **774 851 850** nebo slechta.jan@seznam.cz.

POZVÁNKA

NA

6. MIRASŮV ŠVIH

VZPOMÍNKA NA KAMARÁDA EFU

JARNÍ VYJÍŽDKA, SETKÁNÍ BIKERŮ
A HOROLEZCŮ

USKUTEČNÍ SE 25. BŘEZNA 2006,
SRAZ 9.00 hod NA NÁMĚSTÍ
V BENEŠOVĚ

MOTO: Jenom sr.... jsou doma

TRAŤ A (asi 90 km): Benešov, Františkov, Horní Police, Velká Javorská, Kozly, Holany (pivánko), Vlhošť, Husí cesta, Čap, Skalka, Blíževedly, Kravaře – U Doušů (pivko), Valteřice, Starý Šachov, Benešov

TRAŤ B: Stejná jako A, ale můžete kdykoli otočit nejlépe v Holanech

TRAŤ C: Přijďte alespoň večer do Benešova (kytara, pohoda..)

Důležité: JEDE SE ZA KAŽDÉHO POČASÍ!

POZOR: nejedná se o závody

Co nás čeká? Vzpomínka na kamaráda ve Františkově, Velká Javorská - technický výjezd bez šlápnutí o řízeček pro prvního, krásné výhledy, první pivko v Holanech a k tomu jízda zručnosti (kdo dál po předním nebo radši po zadním), super bajkovky po Roverkách.

Co ještě? Budou mapy.

Na všechny se těším *Myšák*

Magnesium? ANO, ale s rozmyslem..

Velice rozumný pohled na otázku používání magnesia vyjádřil nedávno vynikající lezec **Pavel Alberto Hrubý** v rozhovoru na webových stránkách HUDY sportu:

„Co se týče magnesia, kdyby se lezci u nás chovali zodpovědněji, tak by ty vztahy nebyly tak vyhroceny.“

Je častý, že mladý přijdou z umělé stěny na skálu, nejdřív strčí ruce do pytlíku a poté teprve přemýšlí o cestě. Cesty, které byly udělány před padesáti lety a borci je lezli v bačkorách nebo na konopáku jsou obilény. Někdy na to ani dnešní lezci nemají, přesto do těch cest vlezou, dolezou k první smyčce nebo kruhu, obilí cestu a vycouvají zpět. Byla by potřeba trocha úcty k těmto cestám a třeba by ani tolik konfliktů nevznikalo.

Naopak starší lezci, by si měli zkusit lézt pětkrát v týdnu těžké cesty, s malými chyty a vidělo by se, jak dlouho by to vydrželi a jestli vůbec. Dříve se dělaly cesty nezajištěné, odvážné a navíc se špatným materiálem, proto se padat moc nemohlo. Obdivuji ty lezce, ale byla to jiná doba. Nyní se dělají daleko těžší cesty, posunují se lezecké hranice, víc se padá, vše je rychlejší...“

Nové členské průkazy ČHS

Kdo včas uhradil členské poplatky ČHS ve výši 300,- Kč plus poštovné, má již pro tento rok platný průkaz, tentokrát v „zelenkavé“ (navy) barvě.

Platnost loňského průkazu skončila 31.1.2006.

Pozor! Bez platného členského průkazu je až na výjimky lezení v ČR ze zákona zakázané..

Buildering na Děčínsku

Buildering, neboli lezení po budovách, potažmo po všech výtvořech lidských rukou, je na Děčínsku spíše výjimečný, vzhledem k nepřeborným možnostem lezení po skalách. Přesto i tady existuje. Do některého z příštích čísel CAO News připravujeme takovou malou přehlídku těch nejoblíbenějších objektů..

Lezení po oblouku Tyršova mostu přes Labe je spíše kategorie „VHT“ a pokud se necháte odchytil, může vás vyjít i hodně draho, přesto patří mezi nejstarší lezecké kratochvíle. „Zkratkou“ přes oblouk s oblibou chodívali už staří klasici před desítkami let a nechyběly ani pokusy o přejezd na kole...

Foto © 2005 *Sponge*

Jubilea v měsíci únoru

Nejvíce kulaté 50. narozeniny oslaví tento měsíc náš Německý spolezlec **Hans Nesheida**.

Po něm pak **Petr Pítrs Kočka** z CAO Děčín bude mít rok ve znamení dvou čtyřek a **Radek Fábera** oslaví 35. narozeniny.

**Všem přejeme mnoho krásných okamžiků
a šťastných úsměvů na tváři...**

Redakce CNs

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu..

VÝROČÍ

ÚNOR 2006

- 2.2. Jiří Kašák, HO TJ Doprava Děčín
7.2. Julius Čert Anděl, Labská Stráž
9.2. Petr Pítrs Laštovička, Hudy sport
18.2. Roman Vodouch Vodička, CAO Děčín
18.2. Vladislav Hynek Panc, Teplice
21.2. Hans Nesheida, Německo
24.2. Lenka Součková, Děčín
24.2. Petr Pítrs Kočka, CAO Děčín
24.2. Petr Horác Horák, CAO Děčín
27.2. Jindřich Hudy Hudeček, Hudy sport
28.2. Radek Fábera, Děčín
28.2. Arnold Bernd, Německo

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme všechno nejlepší ...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- únor Rysákovo zimní táboření. XXII. ročník. Zatím bez bližších informací. Pořádá Petr Vránek.
- 25.2. Jizerský člověk 2006. 8:00 hod Oldřichovské sedlo - setkání HO LOKO LBC a jeho příznivců u Kozy známé jako Jizerský člověk. Jedná se o nonkonformní dvojboj v lezení a kulturní části. Pořádá HO LOKO Liberec.
- 18.3. Maškarní bál. Beseda Bělá, lístky přímo na místě, vstupné cca 70-100,- Kč. Přímo v Besedě (dětské centrum Bělásek) lze i zapůjčit masky. Přijďte se pobavit, vloni to nemělo chybu.
- 25.3. Mirasův švih. VI. ročník vzpomínkové vyjíždky na kolech. Start a cíl v Benešově nad Ploučnicí, je možno absolvovat i kratší trasu. Na závěr posezení s občerstvením a hudbou. Pořádá KUR sport, info Myšíková, Uher
- 26.3. Vítání letního času. Společensko-kulturní akce k oslavě příchodu LČ. Začátek v 18.00 hod, místo bude upřesněno. Kytary a dobrou náladu sebou.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Pracujeme na avizovaném portrétu Jiřího Cikána Nováka
 - A také na článku Nejtěžší cesta v Polsku
 - Chystáme nové zprávy o Horám zdarech!
 - Něco připravíme pro zasloužilé Quakery
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 8.3.2006!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Dan Hölzl, Ivana Kubešová, Filip Papouš Křivinka a spol. opět pracují na nové tajné lezecké oblasti. Moc se toho zatím neví, ale snad by mohlo jít o podobný rozsah a materiál jako je Tašov. Hmmm..
- V závěru loňského roku si s partičkou lezců „odskočila“ Simona Ulmonová do boulderingového ráje Fontainebleau, kde se jí podařilo přelézt boulder Iceberg assis 7b+..
- Otvírání Skaláku se uskuteční v sobotu 22. dubna 2006. Sraz v 9.00 hod na koupališti v Sedmihorkách. Zbytek bude včas upřesněn.
- Tvrdá příprava Ivana Náhlíka na jeho první osmitisícovku. Jak známo, Ivan se chystá opět na kopec a tentokrát rovnou na osmitisícovku! Přípravu bere hodně vážně – mrazivé počasí využívá k broušení techniky lezení na ledu a jak nám potvrdil Vláďa Prcek Nehasil, jde mu to znamenitě..
- Jarda Uher si mezi létáním, lyžováním a lezením na stěně v Bělé našel čas na nového koníčka – výpočetní techniku! Zakoupil nové PC, tiskárnu, vypalovačku, flashku a další vymoženky moderní civilizace a kamarády teď ohromuje slovy jako Photoshop, Zoner, Thunderbird a restart...

Heslo na tento měsíc:

V mrazivém počasí vás nic nezahřeje na těle i na duši tak, jako CAO News...

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 1. BŘEZNA 2006
OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!